

Leaving New York

Fandom/Çift: Bağımsız Senaryo

Konu: Bazen bir şehri terk etmek, bir hayatı terk etmektir.

Güçlüydü.

Onu kendisinden ayıran da buydu belki de, güçlü olması. O hiçbir zaman onun kadar güçlü olamamıştı.

Güzel. Hem güçlü olup, hem de güzel olmayı hiç becerememişti. Kendisi sadece uygun ve *orda olan* biriyken, o güzel, güçlü, ve akıllıydı.

Çok şey yaşamışlardı. Her gün bir bahar tadındaydı, New York gibi bir şehirde, metropolün ortasında bir vaha açmışlardı sanki, o vahada her gün aynı nehrin suyunu içiyorlar, aynı palmyelerin altında oturuyor, aynı rüzgarı soluyorlardı.

Onu belinden sarıp döndürüyordu, kucaklıyor ve döndürüyordu, bir daha, bir daha, bir daha.. Omzunda ellerini, ve kulaklarında kahkahasını duyuyordu her seferinde, onu bırakmasını söyler, herkesin onlara baktığını bağırırken yine de gözleri parlar, gamzeleri onun için ortaya çıkardı.

Palmiyeler güzeldi.

Ama şimdi, bu siyah ve üstü açık arabada, sağ kolu direksiyonda, sol kolu kapıya dayanmış, iki tarafında binaların ışıkları akıp giderken o sakin, aynaya bakıyordu. Arkasında bıraktığını izliyordu, aynı ışıklar, aynı yollar, sırtı görünen tabelalar.

Sırtı görünen New York.

Sırtını göremediği O.

Işıklar solmaya başlıyordu, New York ona sırtını dönüyordu, ama o umursamıyordu. Umursayacak farklı şeyler vardı, yarın sabah, onun gittiğini anladığında ne yapacağı gibi. Üzüleceği gibi.

Ama nasıl söyleyebilirdir gidiyorum diye? Gideceğim diye?

Sırtını görmeye katlanamazdır, hiçbir zaman katlanamamıştır, her seferinde arkasından uzanıp kendine çevirmek istemiştir, kalplerinin karşı karşıya durmasını her zaman daha çok sevmiştir, ama şimdi gidiyordur.

Çünkü gitmese, onun başaracağından korkuyordur. Gideceğini söylemiş olsa, ve öyleyken bile gitmiş olsa, şimdi geri dönüyor olurdu.

Ama doğru şeyi yapıyordur. Hangi doğruyu birbirine kıyasladığını bilmiyordur, ama doğru olduğunu biliyordur.

Büyük Elma olmuştur New York her zaman, şans kapısı, yeni bir hayat, kocaman elmadan minik bir ısırık, ve değişen tadlar.

Onun tadı hep farklı olmuştur. Öpüşlerinin tadı, sevişmelerinin farklılığı.. Her öpüş farklı olmuştur, her gülüşün bir tadı vardır sanki, kahkahalar buzlu içki gibidir, onu rahatlatıyordu, dokunuşlar rüzgar tadındadır, rüzgarın da artık bir tadı vardır-

Rüzgar suratına esiyordu. Rüzgara karşı ilerliyordu. Otoban her dakika gittikçe kararmaya, tek tük dikilmiş ruhsuz direklerden akan ışıklar zayıfça diplerine vurmaktayken rüzgar suratına çarpıyordu, utanmasını söylüyordu.

Utaniyordu. Bundan ölene kadar utanacaktır.

Ama o hiçbir zaman güçlü olmamıştır.

Birinin gitmesi gerektiğini biliyordu, tatlı gülüşler, buzlu içkiler, ve rüzgarın tadı artık yetmiyordu, kurtarılması gereken başka şeyler vardır, ama neyin boş olduğunu bilmezlerken ona uzanamıyorlardı, kalplerine bakmak isteseler de bulamıyorlardı, çünkü başkasına kaptırmışlardır,-

Onun kalbini, giderken yanında almamış, geride bırakmıştır. Ama o ise uyuyordu, kalbini ondan geri alamamıştır, ve şimdi kalbi olmadan yaşayacaktır. Sonsuza kadar.

Sonsuz, sonsuz, sonsuz. "Seni sonsuza kadar seveceğim" demiştir, ve şimdi sonsuza kadar yaşayacaktır, kalbi olmadan nefes alıyordu, ruhu olmadan uzaklaşıyordu, ama başaracaktır, ileride bir yerlerde o aslında, dünya yuvarlaktır, onu bırakmıyordu, belki de ona gidiyordu, uzak zamanda uzak bir randevu gibi, her sene Paris'te buluşanlar gibi, Venedik'teki gondollar gibi, köşebaşındaki kahveci gibi.

Bunları duysa gülecektir. Saçmaladığını söyleyecektir.

Işıklar yok oluyordu.

Boğazlı, kırmızı bir kazak giyiyordu onu sevdiğini söylediğinde. Kafasında beresi vardır, üstlerinde bir de ökse otu. "Sonsuza kadar seveceğim seni." demiştir, ve öpmüştür onu, cevap beklememiştir, ama o da cevap vermiştir, "Seni sonsuza kadar seveceğim" demiştir, ve öpüşmüşlerdir. Dakikalarca.

Acaba onu affedebilecek midir?

Acaba kendini affedebilecek midir?

Kalbi yokken, kalbi kilometrelerce geride kalmışken, nasıl göğsünün parçalandığını hissedebiliyordu? Geçtiği her tabela, saçlarını karıştıran her rüzgar, her şey ona bir şey söylemeye çalışıyordu.

Tekrar döndürüyordu, bir daha, bir daha, bir daha.. Kahkahalar, ökse otu..

Işıklar yok oluyordu, rüzgar uğulduyordu.

Seni sonsuza kadar seveceğim.

THE END

29.10.06

Merhaba,

Okuduđunuz Őeyden memnun kaldıysanız bir yorum bırakmanız beni oldukça memnun eder.

.pdf'lerin arkadaşlar arası dolaşacağını ve o süre içerisinde sitenin iç adreslerinin değişebileceğini hesaba katarak yorum için size iki yol vereceğim;

a. Mail.

Bana her zaman awakencordy@merkez-masa.com yoluyla ulaşabilirsiniz.

b. Site.

Bu hikaye Verankton'a bağlı, mutlaka orada bir yorum formu vardır, oraya gidebilirsiniz:
<http://verankton.merkez-masa.com>

Fazla zahmetli, farkındayım, ancak çalışmayan bir servis sunmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Yorum gönderseniz de, göndermeseniz de, umarım okuduğunuzdan hoşnut kalmışsınızdır ve umarım ben Őu anda daha güzellerini yazıyorumdur.

Teřekkürler,

Awakencordy

Site: <http://merkez-masa.com>

Bu hikayenin geldiđi alt site: <http://verankton.merkez-masa.com>

Her hakkı saklıdır.